ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η ΝΔ είναι ο ακραιφνής εκφραστής της αντιδραστικής επίθεσης του κεφαλαίου. Προωθεί τη στρατηγική της κινεζοποίησης και τη διαιώνιση του χρέους, που με τα εξοντωτικά και ανεδαφικά πρωτογενή πλεονάσματα θα ρουφά σαν βρικόλακας την όποια ικμάδα της ελληνικής οικονομίας και θα παρατείνει την εξαθλίωση σε διαγενεακή προοπτική.

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Ιδεολογική φενάκη η λαϊκή κυριαρχία

Οι αστικές εκλογές και οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί είναι τα άγια των αγίων της αστικής δημοκρατίας: η πιστοποίηση της δημοκρατικής νομιμότητας του πολιτικού συστήματος, του κομματικού δηλαδή πλουραλισμού και της «λαϊκής κυριαρχίας». Στην πραγματικότητα, η λαϊκή κυριαρχία αποτελεί ιδεολογική φενάκη, αφού στ' αλήθεια κατέχεται και ασκείται από την άρχουσα τάξη όλο και πιο άμεσα και ολοκληρωτικά. Ο πλουραλισμός περιορίζεται σε ενδοαστικές παραλλαγές πολιτικής και κυβερνητικής διαχείρισης. Πρόκειται για δευτερευόντως διαφορετικές μορφές άσκησης της πολιτικής δικτατορίας των μονοπωλίων. Τα αριστερά εναλλακτικά ανατρεπτικά κόμματα αποτρέπονται απ' την κατοχή και άσκηση της εξουσίας με το θεσμικό πλαίσιο, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, την ιδεολογική ηγεμονία με τη συνδρομή των πανίσχυρων ιδεολογικών μηχανισμών, τα εκβιαστικά απατηλά διλήμματα υφαρπαγής της ψήφου, ακόμη και τα καλπονοθευτικά συστήματα. Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό οι ούτως ή άλλως περιορισμένες δυνατότητες εναλλακτικής πολιτικής έκφρασης περιορίζονται ασφυκτικά. Το αστικό κοινοβούλιο, υποβαθμίζεται σε ναό πολιτικής τελετουργίας, ενώ την πραγματική εξουσία απορροφά η εκτελεστική εξουσία, οι κρατικοί μηχανισμοί, απευθείας τα μονοπώλια. Αυτή η συρρίκνωση εκφράζεται στη δεδηλωμένη πλέον εχθρότητα για τις εκλογικές διαδικασίες, στην καταστροφολογία των πρόωρων ή επαναληπτικών εκλογών, στα διαπιστευτήρια νομιμότητας έναντι του συστήματος αλλά και της τρέχουσας σε μια περίοδο ή συγκυρία πολιτικής, που οφείλει να παρέχει ακόμη και μια συστημική διαφοροποιημένη διαχείριση τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Στον ορυμαγδό της κινδυνολογίας και των πιέσεων που ασκούν οι

κυρίαρχες διεθνείς και εθνικές δυνάμεις δεσπόζει η υποχρέωση του όποιου διαχειριστή της κυβερνητικής εξουσίας να σεβαστεί και να συνεχίσει τις κυρίαρχες καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις («μεταρρυθμίσεις»).

Αυτό το πλαίσιο καθορίζει και τα κριτήρια της εκλογικής μάχης του εκάστοτε δικομματισμού και των ενδιάμεσων παραπληρωματικών πολιτικών δυνάμεων.

Τα κριτήρια ετυμηγορίας του εκλογικού σώματος είναι το εκλογικό πρόγραμμα, το υποκείμενο εφαρμογής του, η αξιοπιστία των κομμάτων (αντιστοιχία λόγων – έργων). Το πρόγραμμα των αστικών και μικροαστικών κομματικών ετεροκαθορίζεται απ' τα αστικά συμφέροντα και τις αντιθέσεις τους, με σχετικά αυτοτελή ρόλο και του κάθε κομματικού μηχανισμού. Υποκείμενο εφαρμογής είναι η κυβέρνηση, ο κομματικός μηχανισμός, η κρατική γραφειοκρατία. Ο λαϊκός παράγοντας περιορίζεται σε μια παθητική στάση, αποθαρρύνονται και οι απλώς διεκδικητικοί αγώνες που «αποσταθεροποιούν» την αγορά. Η αναξιοπιστία του κομματικού συστήματος αμβλύνεται με την κυριαρχία της επικοινωνιακής δημαγωγίας και της ανάδειξης νέων «άφθαρτων» πολιτικών δυνάμεων αλλά και πολιτικών προσώπων, που με την πατρωνία των ΜΜΕ ενισχύουν και αναβαπτίζουν τις μαζικές αυταπάτες. Πρόσφατη χαρακτηριστική περίπτωση το Ποτάμι.

Στη σύγχρονη περίοδο συγκρούονται δύο πολιτικές: η συστημική διαχείριση και η αντικαπιταλιστική πολιτική

Μορφολογικά οι αριστερές ανατρεπτικές δυνάμεις στην προεκλογική μάχη κρίνονται με τα ίδια κριτήρια, διαμετρικά όμως αντίθετα στο περιεχόμενο που είναι καθοριστικό και διαφοροποιεί ριζικά και τη μορφή. Το πρόγραμμά τους είναι ριζοσπαστικό – ανατρεπτικό, υποκείμενο θεωρούν το εργατικό λαϊκό κίνημα και τον πολιτικό εκφραστή του (μέτωπο – κόμμα), ενώ γενικά χαρακτηρίζονται από αντιστοιχία λόγων και έργων. Συγκεκριμένα, οι πολιτικές δυνάμεις κρίνονται στην παρούσα ιστορική περίοδο καθοριστικά απ' τη στάση τους στην αντίθεση – κόμβο που κυριαρχεί σ' αυτήν και δεν είναι αυτόνομη απ' τη βασική αντίθεση του καπιταλισμού, αλλά αποτελεί μορφή της κίνησής της. Γι' αυτό η λύση της δεν απαιτεί οριοθετημένο στάδιο, καθεστώς και αντίστοιχη εξουσία, ούτε απ' την εργατική – λαϊκή ούτε απ' την αστική πολιτική. Αποτελεί μια μεταβατική περίοδο εντός του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και απαιτεί μια μεταβατική πολιτική απ' τα δύο αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα. Η αντίθεση-πρόβλημα που κυριαρχεί στην περίοδο είναι στον αντιδραστικό πόλο της η συνέχιση και εμβάθυνση, πιο έντονα στην ελληνική κοινωνία, των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων (οικονομικών, εργασιακών, πολιτικών αντιμεταρρυθμίσεων) που υπηρετούν τη στρατηγική της συντριπτικής αλλαγής του

συσχετισμού κεφαλαίου – εργατικής τάξης υπέρ του πρώτου και αντίστοιχα της «κινεζοποίησης» της δεύτερης. Κινητήρια δύναμη η αγωνία του κεφαλαίου για αποκατάσταση ικανοποιητικής κερδοφορίας, που εγγενείς στον καπιταλισμό τάσεις την ωθούν σε πτώση, αλλά και ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, με καθοριστικό παράγοντα τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του κινέζικου καπιταλισμού. Στον θετικό προοδευτικό πόλο της αντίθεσης δρα η εργατική λαϊκή πολιτική αποτροπής και ανατροπής των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Αυτή η τάση έχει αντικειμενικά αντικαπιταλιστικό μεταβατικό χαρακτήρα. Λύνει προβλήματα προς συμφέρον της εργατικής τάξης που υπονομεύουν τον καπιταλισμό (παραδείγματος χάρη, ο εργατικός έλεγχος, η εθνικοποίηση στρατηγικών επιχειρήσεων) και παράλληλα ανυψώνουν τη χειραφετική πλευρά της εργατικής συνείδησης στο επίπεδο της σοσιαλιστικής επανάστασης, που θα ολοκληρώσει την επίλυση των μεταβατικών αντικαπιταλιστικών αιτημάτων.

Με γνώμονα αυτή την αντίθεση – κόμβο καπιταλιστικής εφόρμησης – αντικαπιταλιστικής ανατροπής κρίνεται το πρόγραμμα και η πολιτική των αστικών, μικροαστικών (ενδιάμεσων) κομμάτων, αλλά και των εργατικών λαϊκών δυνάμεων, η μορφή και το ταξικό περιεχόμενό τους.

Από τούτα τα δεδομένα προκύπτει ότι η ΝΔ είναι ο ακραιφνής εκφραστής της αντιδραστικής επίθεσης του κεφαλαίου. Ιδιαιτερότητες, η ηγεμονία της ακροδεξιάς λογικής της ηγεσίας, η τυφλή υποταγή στις ιταμές απαιτήσεις και τιμωρητικές πολιτικές του γερμανικού ιμπεριαλισμού, η ιδιαζόντως επιθετική εφαρμογή στην ελληνική κοινωνία της γενικής πολιτικής του κεφαλαίου στην περίοδο και το στάδιο, λόγω της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και του εγκλωβισμού στο υψηλότερο στην παγκόσμια ιστορία δάνειο. Αυτή η πολιτική δεν έχει προοπτική κάποιας αισθητής βελτίωσης για τους εργαζόμενους. Προωθεί τη στρατηγική της κινεζοποίησης αλλά και τη διαιώνιση του χρέους, έστω με ελάφρυνση των επιτοκίων, που με τα εξοντωτικά και ανεδαφικά πρωτογενή πλεονάσματα θα ρουφά σαν βρικόλακας την όποια ικμάδα της ελληνικής οικονομίας και θα παρατείνει την εξαθλίωση σε διαγενεακή προοπτική. Καθρέφτης αυτής της πολιτικής είναι το περίφημο απαντητικό email του Γκ. Χαρδούβελη στις ιταμές απαιτήσεις της τρόικας. Σ’ αυτό στοιχειοθετείται ουσιαστικά ένα τρίτο επαχθές Μνημόνιο (μείωση συντάξεων, αύξηση συντάξιμου χρόνου, επιτάχυνση ιδιωτικοποιήσεων, αύξηση φόρων, ολοκλήρωση των αντεργατικών – αντιδημοκρατικών απορρυθμίσεων), που επισωρεύεται στις υφιστάμενες επιπτώσεις των προγενέστερων Μνημονίων και βάζει ταφόπλακα στο βιοτικό επίπεδο και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Η κυνική δήθεν διάψευση αυτών των δεσμεύσεων επιβεβαιώνει τον εκφυλισμό και τη βαριά κρίση ηγεμονίας της αστικής πολιτικής, που συρρικνώνεται στην τρομολαγνεία και την απύθμενη ψευδολογία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι αυτοορίζεται αριστερή δύναμη της αλλαγής και τις υπαρκτές διαφορές του με τη ΝΔ, τοποθετείται στο συντηρητικό πόλο της κυρίαρχης αντίθεσης. Αποδέχεται το ιμπεριαλιστικό πλαίσιο (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ευρώ) έναν «εξυγιασμένο» καπιταλισμό (ενίσχυση υγιούς επιχειρηματικότητας) το αστικό κράτος («το κράτος έχει συνέχεια»). Αλλά υιοθετεί και την κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη πολιτική της λιτότητας («ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί»). Τα ελάχιστα μέτρα για τα οποία δεσμεύεται ο ΣΥΡΙΖΑ (κατώτατος μισθός, σύνταξη Χριστουγέννων για τις αποδοχές κάτω απ' τα 700 ευρώ, συσσίτια, ρεύμα στους άπορους) όχι μόνο δεν αποτελούν αντισυστημική πολιτική αλλά ούτε καν κεϊνσιανή. Είναι μια παραλλαγή της σοσιαλφιλελεύθερης πολιτικής που υιοθετούν τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, αποδεχόμενα τη νεοφιλελεύθερη πολιτική διανθισμένη από μέτρα αντιμετώπισης (αμφίβολα κι αυτά) της ακραίας φτώχειας. Αυτή η πολιτική έχει θεσμοποιηθεί στην ΕΕ της λιτότητας και του νεοφιλελευθερισμού. Αποτελεί ομολογία του συστήματος ότι η φτώχεια και η ανεργία έχουν δομικό χαρακτήρα μη αναστρέψιμο. Γι' αυτό το σύστημα απλώνει ένα δίχτυ στοιχειώδους προστασίας στο στρώμα των ακραία αναξιοπαθούντων, που απειλούνται με φυσική εξόντωση. Την πολιτική αυτή υιοθετεί ήδη και η ΝΔ εισάγοντας πειραματικά τον καθιερωμένο στην ΕΕ θεσμό του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος, με το οποίο μάλιστα θα συμψηφίσει το ΕΚΑΣ. Η υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ σ' ένα μείγμα σοσιαλφιλελεύθερης διαχείρισης δεν είναι απλώς επιλογή μιας δεξιόστροφης ηγεσίας που μπορεί ν' αντικατασταθεί απ' την αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ σε μια μη αποκλειόμενη αλλαγή του συσχετισμού. Η αδυναμία φιλολαϊκής κεϊνσιανής πολιτικής ή περισσότερο αριστερής σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής δεν τεκμαίρεται μόνον απ' τη συστημική προσαρμογή του κυρίαρχου τμήματος του ΣΥΡΙΖΑ και την υποταγή της αριστερής πλατφόρμας, που δεν διεκδικεί την κομματική εξουσία, αλλά απλώς καταγράφει τη διαφορετικότητά της. Η ανυπαρξία τέτοιας δυνατότητας πρωταρχικά απορρέει απ' την υπερόξυνση της κυρίαρχης αντίθεσης της περιόδου, που καθιστά αδύνατη μιαν ενδιάμεση σοσιαλρεφορμιστική πολιτική (αριστερή σοσιαλδημοκρατία).

Εξάλλου δευτερεύοντες στόχοι («μικροί») βατοί σε μιαν άλλη περίοδο απαιτούν στη σύγχρονη περίοδο σκληρή σύγκρουση για την πραγματοποίησή τους (όπως η παροχή επιδόματος στο σύνολο των ανέργων στη χώρα μας). Αυτή η πολιτική προϋποθέτει την ανοχή του συστήματος και τη στήριξη από κάποια τμήματα της αστικής τάξης, προϋπόθεση ανεδαφική στην υπερόξυνση της σύγχρονης περιόδου. Επομένως, σ' αυτήν την περίοδο αντικειμενικά δύο πολιτικές, διαμετρικά αντίθετες, είναι δυνατές: Η διαχείριση του συστήματος με διάφορα μείγματα, απ' τα οποία το σοσιαλφιλελεύθερο εμπεριέχει κάποια ίχνη κεϊνσιανισμού και η αντικαπιταλιστική συγκρουσιακή πολιτική, που μπορεί να εκβιάσει παραχωρήσεις απ' τον έναν ή τον άλλο διαχειριστή του συστήματος. Η θεωρητική δυνατότητα μιας ενδιάμεσης αριστερής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ «ενισχύεται» από ανάλογα

καθεστώτα της Ν. Αμερικής. Ωστόσο η Νικαράγουα, η Βολιβία, ο Ισημερινός διέγραψαν το χρέος (σαφώς το μεγαλύτερο μέρος του) προχωρούν σε τολμηρές εθνικοποιήσεις, συγκρούονται με τον ιμπεριαλισμό και την ολιγαρχία. Ακόμη και στην Αργεντινή, οι Κίρχνερ παρά τις σοσιαλδημοκρατικές καταβολές τους και τις παλινωδίες, πραγματοποίησαν βήματα συγκρουσιακής λογικής. Αποσύνδεσαν το πέσο απ' το δολάριο, αποδέχτηκαν τη διαγραφή χρέους και την πτώχευση, προχωρούν σε τολμηρές εθνικοποιήσεις, πραγματοποίησαν σοβαρή αναδιανομή υπέρ των λαϊκών στρωμάτων. Η φαντασίωση αριστερών διανοούμενων για τη δυνατότητα αριστερής πολιτικής από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, απ' τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ αποκλείεται, απ' την αντιδραστικότητα της καπιταλιστικής συγκυρίας, αλλά και απ' την επίκληση σύγχρονων παραδειγμάτων, που όμως με αντιφάσεις και παλινωδίες υιοθετούν μια συγκρουσιακή λογική έναντι του ιμπεριαλισμού και των επεμβάσεών του στα εσωτερικά τους.

Τη συστημική λογική ενστερνίζονται σε διάφορες αποχρώσεις τα ενδιάμεσα κόμματα. Αυτή η παραδοχή παράλληλα με τον αγώνα πολιτικής επιβίωσης πολώνει αυτές τις δυνάμεις στην πολιτική και το σχέδιο τού ενός ή του άλλου πόλου του δικομματισμού, παρά τη διατυμπανιζόμενη ιδεολογικοπολιτική αυτονομία τους απ' το δικομματισμό. Άλλοι συγκλίνουν προς τη σοσιαλφιλελεύθερη εκδοχή της διαχείρισης (ΔΗΜΑΡ, ΓΑΠ, Οικολόγοι, ΑΝΕΛ, κινήσεις και προσωπικότητες προερχόμενες απ' το ΠΑΣΟΚ). Άλλοι τείνουν προς τη ΝΔ (ΛΑΟΣ, μικρές συντηρητικές δυνάμεις, Χατζημαρκάκης, μετεγγραφόμενοι βουλευτές).

Το ΠΑΣΟΚ ταλαντεύεται, ενώ το Ποτάμι κινείται μεταξύ των δύο πόλων, με «συνεπέστατη» προτίμηση στον νικητή των εκλογών... Αυτός ο «πολύχρωμος» χώρος αυτοορίζεται και ως εγγυητής της ορθολογικής διακυβέρνησης και της πολιτικής της εθνικής συνεννόησης των πόλων του δικομματισμού. Στάση που σαφώς υποκρύπτει την κυβερνολαγνεία και τον πολιτικό παρασιτισμό του ενδιάμεσου συστημικού μικροαστισμού. Σε μια παρόμοια στάση δορυφορισμού προς τη ΝΔ θα επιχειρήσει το προαναγγελθέν κόμμα Μπαλτάκου να ωθήσει τη

Χ. Αυγή ή τμήμα της. Οι δύο βουλευτές της που ψήφισαν Δήμα αποτελούν σαφές δείγμα παρόμοιου εγχειρήματος. Το γεγονός ότι η ΧΑ εντάσσεται στη συντηρητική πλευρά της τρέχουσας και της βασικής βέβαια αντίθεσης, αλλά και ο αποκεφαλισμός της ηγεσίας της την καθιστούν αρκετά ευάλωτη στο διεμβολισμό της ΝΔ και γενικότερα του συντηρητικού χώρου.

ΚΚΕ: Ταύτιση τακτικής με στρατηγική – Άρνηση της μετωπικής πρότασης από ΕΕΚ και ΚΚΕ(μ-λ)

Το ΚΚΕ διακηρύσσει την αντίθεσή του απέναντι στα «μονοπώλια, την ΕΕ, τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης και διαχείρισης». Πάσχει όμως, όπως και άλλα τμήματα της επαναστατικής Αριστεράς, απ' την παιδική ασθένεια του αριστερισμού, που ταυτίζει τακτική και στρατηγική. Αυτή η λογική όμως πέρα απ' την ανεδαφικότητά της οδηγεί το ΚΚΕ σ' έναν αμυντικό ρεφορμισμό, που στην πράξη αναιρεί τον αντισυστημικό χαρακτήρα της πολιτικής του ΚΚΕ. Αρνείται την αναγκαιότητα των αντικαπιταλιστικών στόχων, που η κατάκτησή τους θα ξεδιπλώσει την επαναστατική μετάβαση στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Μάλιστα, δεν αρκείται στην παραπομπή των μεταβατικών στόχων στη «λαϊκή εξουσία και οικονομία» (στο σοσιαλισμό, δηλαδή), αλλά προσχωρεί σε μια φιλοσυστημική εν τοις πράγμασι άποψη και στάση, που θεωρεί την έξοδο απ' το ευρώ και την ΕΕ χειρότερη για το λαό, «αν δεν έχει αναιρεθεί ο καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης»! Αυτή η «επαναστατική στρατηγική» χωρίς επαναστατική τακτική δεν οδηγεί απλώς στον αμυντικό ρεφορμισμό και τον οικονομισμό, αλλά και στο σεχταρισμό απέναντι και στις αντιστυστημικές δυνάμεις που επιχειρούν να κατακτήσουν αναγκαίους αντικαπιταλιστικούς στόχους μεταβατικής λογικής, αλλά και στην υποκατάσταση στο ρόλο του επαναστατικού υποκειμένου του οργανωμένου λαού από ένα πατερναλιστικό ΚΚΕ που υποτίθεται ότι αποτελεί τον πραγματικό αντίπαλο των μονοπωλίων και τον εγγυητή των συμφερόντων του λαού. Στο λάθος της άρνησης της επαναστατικής τακτικής και της απορρόφησής της απ' τη στρατηγική υποπίπτουν και άλλες επαναστατικές δυνάμεις, ολισθαίνοντας έτσι στον επαναστατικό αναχωρητισμό και το σεχταρισμό. Την πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ για έξοδο απ' την ΕΕ και το ευρώ το ΕΕΚ τη χαρακτηρίζει «οικονομικό εθνικισμό». Συνδέει την έξοδο απ' την ΕΕ αναπόφευκτα με την επαναστατική προοπτική των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης. Στη διαλεκτική εξέλιξη της ιστορίας υπάρχει και αυτή η δυνατότητα. Ως δυνατότητα οριακή μόνον και όχι ως αναγκαιότητα.

Αλλά την πιο πρόσφορη μέθοδο για τη διεθνή επανάσταση αποτελεί η αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική πάλη, η επανάσταση σε μια χώρα ή σε μια σειρά χωρών. Διαφορετικά, επιζητείται το τέλος χωρίς αρχή, η στρατηγική χωρίς τακτική. Παρόμοια και οι σύντροφοι

του ΚΚΕ (μ-λ), στην απορριπτική απάντησή τους στην πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για πολιτική συνεργασία, ισχυρίζονται ότι το «μεταβατικό πρόγραμμα» οδηγεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε «παραπληρωματική σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ». Πρόκειται για την ίδια λογική: Στον καπιταλισμό είναι δυνατός μόνον ένας αμυντικός, αγωνιστικός έστω, διεκδικητισμός. Οι αποφασιστικές ταξικές μάχες και κατακτήσεις παραπέμπονται στο αόριστο σοσιαλιστικό μέλλον. Αυτό το μέλλον όμως δεν πρόκειται να υπάρξει χωρίς αποφασιστικές μάχες στο καπιταλιστικό παρόν...

Όχι ενότητα στο ελάχιστο – Αντικαπιταλιστικό μέτωπο

Στον αντικαπιταλιστικό πόλο της αντίθεσης που κυριαρχεί στη σύγχρονη περίοδο (εκφράζοντας τη βασική αντίθεση) εντάσσονται οι αντισυστημικές ανατρεπτικές δυνάμεις που απορρίπτουν τον καπιταλισμό και τη διαχείρισή του, αλλά και δυνάμεις που ριζοσπαστικοποιούνται, έστω με ταλαντεύσεις και ανολοκλήρωτη χειραφετητική συνείδηση, και διαφοροποιούνται σαφώς απ' το ρεφορμισμό. Αυτές οι πολιτικές δυνάμεις δυνάμει δύνανται να συγκροτήσουν έναν ισχυρό αξιόμαχο αντικαπιταλιστικό πόλο. Η πολιτική συμμαχία απ' τα πάνω συνδέεται και καθορίζεται απ' τη συμμαχία απ' τα κάτω, απ' την κοινωνική Αριστερά. Στη βάση η συμμαχία είναι ευχερέστερη, γιατί πολλοί εργαζόμενοι είναι πολιτικά ανένταχτοι, ενώ οι ιδεολογικές διαχωριστικές γραμμές συχνά δογματικές και σεχταριστικές, ξεθωριάζουν αισθητά απ' την άμεση συνείδηση του κοινού συμφέροντος. Απ' την άλλη, σε μιαν αμφίπλευρη διαλεκτική και η πολιτική συμμαχία επιδρά στην κοινωνική συμμαχία, αναιρώντας τον αμυντικό ρεφορμισμό, τον οικονομισμό, την υποταγή στον κομματικό σεχταρισμό και τη συστημική συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Μια συμμαχία από πάνω στη βάση ταξικών κριτηρίων ενισχύει την ενότητα στη βάση, αναπτερώνει το αγωνιστικό πνεύμα των εργαζομένων και τις προσδοκίες τους απ' την εμφάνιση στην πολιτική σκηνή ενός αξιόμαχου ταξικού πολιτικού μετώπου. Απ' την άλλη, η ενότητα στη βάση ενισχυόμενη αντεπιδρά και ενδυναμώνει το πολιτικό υποκείμενο. Η συγκρότηση αυτού του κοινωνικοπολιτικού μετώπου είναι δυνατή και αποτελεσματική στη δράση, εφόσον εμπνέεται απ' την αντικαπιταλιστική πρόταση, όπως χαρακτηριστικά η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ, που με καίρια πλήγματα συμβάλλει στην αναχαίτιση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, συσπειρώνει και ανυψώνει στη συνείδηση ευρύτερων στρωμάτων, όχι απλώς την αντικαπιταλιστική αλλά και την επαναστατική τάση χειραφέτησης. Δεν περιορίζεται στην αντικαπιταλιστική πάλη (θεωρία σταδίων), αλλά έχει μεταβατική λογική σύνδεσης με τη σοσιαλιστική επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση. Γι' αυτό, η αντικαπιταλιστική πρόταση δεν πρέπει να υποβαθμίζεται σ' ένα πρόγραμμα επιβίωσης που αντικειμενικά γειτνιάζει με προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει να αποτελεί μια συγκροτημένη πλατφόρμα σαφώς διακριτή και αντίπαλη της ρεφορμιστικής

πλατφόρμας. Κάθε στόχος πρέπει να προτάσσεται ανάλογα με την αντικειμενική και υποκειμενική ωρίμανσή του, χωρίς ν' αποκόπτεται από αλληλένδετους στόχους (παραδειγματικά, η έξοδος απ' την ΕΕ). Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πρέπει σαφώς να ηγεμονεύσει στην αντικαπιταλιστική συμμαχία, που η ευρύτητά της ευνοεί την ύπαρξη ιδεολογικών αποκλίσεων.

Με αδιάλλακτη ιδεολογική πάλη εντός της αδιαπραγμάτευτης ενότητας πρέπει να καταπολεμηθούν οι ρεφορμιστικές τάσεις, ο σεχταρισμός και ο δογματισμός, ο ανυποχώρητος μικροκομματισμός, ο οργανωτικός φιλελευθερισμός (παραβίαση κοινών αποφάσεων, προώθηση άλλου μετώπου), η ερωτοτροπία με τον ΣΥΡΙΖΑ, ο κυβερνητισμός, η αντίληψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως αριστερής διορθωτικής συνείδησης του ΣΥΡΙΖΑ. Άποψη που προβάλλεται κυρίως από συνιστώσες του τροτσκιστικού χώρου σαν κακέκτυπο του ενιαίου εργατικού μετώπου του 3ου και 4ου συνεδρίου της Διεθνούς. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα δεν καθορίζει τους στόχους του, άρα και τη μετωπική πολιτική του, βάσει δήθεν ρεαλιστικού μίνιμουμ αλλά βάσει του πραγματικού ρεαλισμού της κυρίαρχης στη σημερινή περίοδο αντίθεσης. Το μίνιμουμ πρόγραμμα στην πραγματικότητα δεν υπερβαίνει τα συστημικά εσκαμμένα. Όπως και στην πρόσφατη πολιτική και εκλογική συνεργασία με την ΠΑΜΕΣ, όπου η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρότεινε το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (και όχι ένα μίνιμουμ) στο οποίο πλήρως συνέπεσε και η ΠΑΜΕΣ.

Πηγή: ΠΡΙΝ